

не униятския търновски архиепископ – примас Василий.

Шипковите храсти леко се люлееха от неспирния ветрец. Миришеше на здравец. Смокините бяха наедряли и станали тъмноомави, като малки кандилца, залюляни връз гладките си сивозелени клони. Царят се загледав меките очертания на огромните заоблени хълмове, в строгите профили на остро изрязаните в небето скали. Долу, Чая буйно шешеше с бистрите си синьозелени води, които се виеха като дълга гъвкава змия между родопските възвишения. Неволно вдъхна. Тъй хубава бе светът, създаден за обич и мир между хората. А те го загрозяваха с неспирната си умраза, със завистта, която гризеше сърцата им, с подчинението си пред властта на злото. Ето, дори тъстът му, венгерският крал, бе охладнял и престанал да му пише, откак зет му се бе издигнал тъй високо между земните господари.

Изкачиха втората укрепена площадка, която водеше към най-високата част на възвишението – кулата на севаста. Колкото повече изпипаха пътеката нагоре, толкова повече иззад крепостинете стени израстваше огромността на кръгозора. Един зад друг се издигаха тъмнозелените гористи хълмове, които обграждаха от юг, запад и изток дефилето, над което се извисяваше селището, край двата бряга на Чая. В далечината се обточваше дълга синя ивица – Хема.

Ала нито величествеността на гледката, нито мекостта на времето не разведряваха потиснатото сърце на царя. Защо му се стравяше, че е сгрешил нещо, като чели вина гнети духа му. Не бе ли вина да бъдеш премного щаслив, премного задоволен, когато хиляди ставаха и лягаха незадоволени, изтерзани от злоба и ненавист, изгнени от копнеж: неволникът жадуваше да види родно небе, болният да изздравее, влюбеният да види съперникът си сразен, старият да получи малко късче изминала младост, победеният да възвърне честта си...

Откъм бойниците се зачу глъч. Бързонаг жребец изпираше стръмната пътека към крепостната порта и носеше морен гончия.